

Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ

« Έν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τόν Θεόν »

ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ
ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ ❖ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2020 ❖ Αριθ. Φύλ. 111 (150)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2020

Ἡ καθοριστική παρουσία

« Τό ὄνομα αὐτοῦ... μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός »

(Μτ. 1:23)

Φέτος τά Χριστούγεννα θά τά ἐορτάσουμε χωρίς ἐξωτερικούς πανηγυρισμούς, χωρίς πολύ-πληθεῖς οἰκογενειακές ἢ φιλικές συγκεντρώσεις, ἀλλά ἀκόμη καί χωρίς καθολική συμμετοχή τῶν πιστῶν στίς λατρευτικές ἐκδηλώσεις. Συγχρό- νως, ὅμως, οἱ περιορισμοί, λόγω τῆς πανδημίας, θά ἔχουν καί μερι- κές θετικές παρενέργειες. Πρὶν ἀπό ὅλα εἶναι εὐκαιρία νά ἐκτιμήσουμε πόσο τεράστια σημασία ἔχουν στήν πνευματική καί κοινωνική μας ζωή τά αὐτονόητα γιά τούς πιστούς ἡ δυνατότητα νά μεταβαίνουμε ὅποτε ἀποφασίζουμε στούς ἱερούς ναούς, γιά νά προσευχηθοῦμε, γιά νά συμμετάσχουμε στίς λατρευτικές ἐκδηλώσεις, στά ἱερά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτή τή φορά πρό- κεται γιά ἕνα ἄλλο εἶδος πνευ-ματικῆς « νηστείας » καί ἀσκήσεως, πού ἐπιβάλλεται ἀπό ἐξωτερι-κές συνθήκες.

Φέτος ἴσως μειωθοῦν ἀπό τή μεγάλη αὐτή ἐορτή τά παράταιρα ἐπιχρίσματα ὁ περιττός ἐκκωφαντικός θόρυβος καί τά ἄσχετα στοιχεῖα πού ἔχουν διεισδύσει, μέ κύριο σκοπό τό κέρδος καί τή ματαιοδοξία, ἀλλοιώνοντας τό ἀληθινό νόημα τῆς μοναδικῆς ἐορτῆς. Θά γιορτάσουμε μέ ἀπλότητα, στέρση ἀλλά καί πόνο γι' αὐτούς πού ἀπεβίωσαν ὀλομόναχοι καί γι' αὐτούς πού ἐπεβίωσαν μέσα στή θλίψη καί τήν ἀμηχανία, ταλαιπωρημένοι ἀπό τίς ποικί- λες δυσκολίες.

Παρ' ὅλη τήν ἀποξένωση καί τήν ἔρημίά πού μᾶς ἀπειλεῖ, στήν ἑορτή τῶν Χριστουγέννων δεσπόζει πάντοτε τό μοναδικό γεγονός, ὁ ἔρχομός καί ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ο Χριστός δέν ἔρχεται σάν ἐπισκέπτης νά μᾶς χαιρετήσῃ εὐγενικά καί κατόπιν ἀθόρυβα νά φύγει. Ἔρχεται, γιά νά μείνει μαζί μας. Αὐτό δηλώνει τό ὄνομα Ἐμμανουήλ, πού σημαίνει «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Δέν ἔρχεται σάν δυνάστης, νά μᾶς ἀφαιρέσῃ τήν ἐλευθερία, ἐπιβάλλοντας τό θέλημά του. Ἔρχεται σάν βρέφος συμμεριζόμενος τή στέρση, τήν ξενιτειά καί μ' ἓνα ἀδιόρατο χαμόγελο εἰρήνης καί ἐλπίδος ἔρχεται νά μείνει μαζί μας. Θά ἀντιμετωπίσῃ ὁ ἴδιος δοκιμασίες, προσβολές, ἐχθρότητες, πού θά κορυφωθοῦν στό Πάθος, συμμετέχοντας στήν ὀδύνη τῆς ἀνθρωπότητας. Ἔρχεται, γιά νά μείνει μαζί μας, ἀμφισβητούμενος, διωκόμενος, νά μᾶς στηρίξῃ, νά μᾶς παρηγορήσῃ μέ τήν ἀναστάσιμη ὑπόσχεσή του: *«καί ἰδοῦ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμί πάσας τάς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»* (Μτ 28:20). Εἶναι μαζί μας ὄχι μόνον στίς γαλήνιες φάσεις τῶν ἐπιτυχιῶν, τῆς καλῆς ὑγείας καί τῶν ἀρμονικῶν σχέσεων μέ τούς ἄλλους. Παραμένει μυστικά μαζί μας καί στίς θολές περιόδους, ὅταν ἡ θλίψη, ἡ ἀποτυχία, ἡ ἀσθένεια καταπονοῦν τήν ὑπαρξή μας.

Κυρίως ἡ καθοριστική αὐτή παρουσία πρέπει νά εἶναι συνειδητή καί συνεχῆς στή διαμόρφωση καί τόν ἔλεγχο τῶν σκέψεων, τῶν ἰδεῶν, τῶν ἀποφάσεων καί τῶν ἐνεργειῶν μας. Δέν μπορούμε νά ἰκετεύουμε νά εἶναι παρών στίς δύσκολες ὥρες τῆς ζωῆς μας καί νά ἀδιαφοροῦμε γιά τό θέλημά του ἢ νά τό παραθεωροῦμε στή νοοτροπία καί τή συμπεριφορά μας στήν καθημερινή μας ζωή. Ἡ διαρκῆ συναίσθηση τῆς παρουσίας τοῦ εἶναι ἡ μόνη ἱκανή νά μᾶς ὀδηγήσῃ σωστά στίς περιπέτειες τοῦ βίου μας.

Τήν πολύπλευρη αὐτή παρουσία καλοῦμεθα νά ζήσουμε ἐντονότερα, αὐτή τή φορά μέ λιγότερη ἔπαρση γιά τήν ἀνθρώπινη γνώση, τίς ἰκανότητες καί τή δύναμή μας. Μέ περισσότερη ἀναζήτηση γιά τίς προτεραιότητες τοῦ ἀνθρώπινου γένους καί ἀλληλεγγύη σέ τοπικό καί παγκόσμιο ἐπίπεδο. Μέ περισσότερη ἐλπίδα. Εἶναι συμβολικό ὅτι τό ἐμβόλιο, πού ἀναμένεται νά δώσει διέξοδο στήν πολύπλευρη αἰχμαλωσία μας ἀπό τόν κορονοϊό, ἔρχεται στή ζωή μας σάν ἰδιότυπο χριστουγεννιάτικο δῶρο.

Μέσα σέ αúτην τήν áτμόσφαιρα τής περιέργης áπομόνωσης πού μᾶς ἔχει ἐπιβάλει ἡ πανδημία, στή μοναξιά, τήν άγωνία καί τόν φόβο, ἄς áντισταθοῦμε, άδελφοί μου, γιορτάζοντας τά φετινά Χριστούγεννα μέ προσήλωση κυρίως στή λυτρωτική παρουσία τοῦ άκτίστου Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἰσέρχεται στήν κτιστή δημιουργία, διατηρώντας τόν τελευταῖο λόγο στήν πορεία τής ζωῆς μας καί ὀλοκλήρου τής κτίσεως.

Στήν άπροσδιόριστη, άπρόσμενη μοναξιά πού μᾶς παγώνει, ἡ μυστική παρουσία τοῦ Χριστοῦ ζεσταίνει τή σκέψη καί ζωογονεῖ τούς πνεύμονες. Αυτό τό αἰσιόδοξο ἄγγελμα τῶν Χριστουγέννων, καθαρό σάν διαμάντι, χωρίς ποικίλα στολῖδια, χρυσόσκονη καί ἔντυπωσιακά περιτυλίγματα, πρέπει φέτος ἰδιαίτερα νά άναδειχθεῖ καί νά βιωθεῖ. "Όχι σάν άπλή άνάμνηση ἑνός άξιαγάπητου βρέφους, άλλά ὡς καθοριστικό μήνυμα ἑλπίδος, ὡς ἡ μοναδική ἔκφραση τής άγάπης, τής παντοδυναμίας τοῦ Πατρός, τοῦ Κυρίου καί Δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος, ὡς ἔγγύηση τοῦ γεγονότος ὅτι δέν εἴμαστε μόνοι στήν προσωπική καί παγκόσμια περιπέτειά μας οὔτε στήν πρόσφατη πανδημία.

Αὐτή τήν καθοριστική ἔμπειρία ὀφείλουμε ὄχι μόνο νά τήν ἔνισχύσουμε μέσα μας, ἄλλά νά τή μεταδώσουμε ὡς πνευματικά ἄντισώματα στους γύρω μας. Μέ στοργή, μέ ταπείνωση, μέ τόν λόγο, μέ τή σιωπή, χωρίς προκλητική οἴηση. Δέν εἶναι μόνον ὁ κορονοϊός πού μεταδίδεται άθόρυβα καί δραστικά. Πολύ περισσότερο, ἡ πίστη σέ αὐτή τή λυτρωτική παρουσία μεταδίδεται ἤρεμα καί άποτελεσματικά άπό πιστό ἄνθρωπο σέ ἄνθρωπο καί άπό ὀμάδα σέ ὀμάδα.

Τό πῖο οὔσιαστικό, λοιπόν, χριστουγεννιάτικο δῶρο, άδελφοί μου, πού μποροῦμε νά προσφέρουμε στον ἑαυτό μας ἄλλά καί στους γύρω μας εἶναι ἡ συναίσθηση καί ἡ μαρτυρία τής παρουσίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ στήν καθημερινή μας πορεία.

**Εὐλογημένα Χριστούγεννα μέ άνθεκτική ὑγεία!
Εἰρηνοφόρο καί ὀλόφωτο τό Νέο Ἔτος 2021.**

† Ἄναστάσιος

Ἄρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρραχίου καί πάσης Ἄλβανίας

Περί έλεημοσύνης

«Τα χρήματα πού φυτεύθηκαν στα χέρια των φτωχών, όχι μόνο κάθε χρόνο, αλλά και κάθε ημέρα μάς δίνουν πνευματικούς καρπούς, δηλαδή παρρησία προς τον Θεό, συγχώρηση αμαρτημάτων, συντροφιά αγγέλων,

συνείδηση αγαθή, χαρά πνευματικής αγαλλίασης, ελπίδα ακαταίσχυνη, τα θαυμαστά αγαθά, τα οποία ετοίμασε ο Θεός γι' αυτούς πού τον αγαπούν και γι' αυτούς πού με θέρμη και φλογερή ψυχή επιζητούν το έλεος της παρουσίας του».

«Έτσι παντού δε ζητείται το μέτρο της περιουσίας αλλά το μέτρο της διάθεσης. Ο μεγαλόψυχος και πλούσιος στη διάθεση, και αν ακόμη είναι ο φτωχότερος από όλους τούς ανθρώπους σε χρήματα, θα μπορέσει να τους ξεπεράσει όλους και στην φιλοξενία και στην ελεημοσύνη και σε όλη την άλλη φιλοφροσύνη, ο μικροπρεπής και φτωχός στη διάθεση και πού είναι κολλημένος στα γήινα, έστω και αν είναι πλουσιότερος απ' όλους, είναι απ' όλους πιο φτωχός και πιο άπορος, γι' αυτό σ' όλα αυτά διατάζει και υποχωρεί. Και όπως στο φτωχό η φτώχεια δεν μπορεί να γίνει κανένα εμπόδιο για ελεημοσύνη εξ αιτίας του πλούτου της διάθεσης, έτσι στον πλούσιο δε θα μπορέσει καθόλου ο πλούτος να βοηθήσει στη φιλοφροσύνη εξ αιτίας της φτώχειας της διάθεσης. Και

Τα παραδείγματα είναι κοντά μας, γιατί η χήρα και με λίγο αλεύρι φιλοξένησε τον προφήτη, ενώ ο Αχαάβ, αν και κατείχε τόσο πλούτο, επιθύμησε και τα ξένα πράγματα. Έτσι δεν είναι ο πλούτος των χρημάτων, αλλά ο πλούτος της διάθεσης πού μάς παρέχει ευκολία για την ελεημοσύνη. Γιατί και η χήρα εκείνη με δύο μόνο οβολούς ξεπέρασε απείρους πλούσιους και η φτώχεια δεν τής έγινε εμπόδιο.

Αυτή λοιπόν η φτώχεια έκανε μεγαλύτερη την ελεημοσύνη, πράγμα πού και ο Παύλος λέγει «η εσχάτη φτώχεια τούς ξεχείλισε σε πλούσια γενναιοδωρία».

Γιατί δεν πρέπει να εξετάζουμε αυτό, το ότι έριξε δύο οβολούς, αλλά ότι, παρ όλο πού είχε αυτούς μόνο, δεν τούς λυπήθηκε, αλλά πρόσφερε ολόκληρη την περιουσία της, και γι αυτό πρέπει να τη θαυμάζουμε και να την επαινούμε. Δεν χρειάζεται λοιπόν περιουσία, αλλά προθυμία, όταν φιλοξενούμε ξένους. Όπως όταν υπάρχει Αυτή δεν μπορεί να προέλθει καμιά βλάβη από την φτώχεια, έτσι όταν απουσιάζει δε θα προκύψει κανένα όφελος από τον πλούτο. Γιατί δε ζητάει απλώς φιλοξενία εδώ, αλλά την φιλοξενία πού γίνεται με προθυμία, με φλογερή ψυχή και θερμή διάθεση.

«Η ελεημοσύνη είναι η μητέρα της αγάπης, της αγάπης που χαρακτηρίζει το Χριστιανισμό, πού είναι μεγαλύτερη απ' όλα τα θαύματα, με τα οποία φαίνονται οι μαθητές του Χριστού.

Η ελεημοσύνη είναι:

- ❖ φάρμακο για τα δικά μας αμαρτήματα,
- ❖ σαπούνι για την ακαθαρσία τής ψυχής μας,
- ❖ σκάλα στηριγμένη στον ουρανό,
- ❖ Αυτή μας συνδέει με το σώμα τού Χριστού.

Θέλετε να μάθετε πόσο μεγάλο αγαθό είναι η ελεημοσύνη;

Στην εποχή των Αποστόλων όλοι πουλούσαν άα υπάρχοντά τους και έφερναν σ' αυτούς τα χρήματα, τα οποία και μοιράζονταν...

«Όλοι είχαν μια καρδιά και μία ψυχή», και η χάρη τού Θεού ήταν επάνω σε όλους αυτούς και ζούσαν με πολύ όφελος.

«Δεν εισακούεται κανείς σηκώνοντας τα χέρια.

Άπλωσε τα χέρια σου όχι στον ουρανό, αλλά στα χέρια των φτωχών.

Αν απλώσεις το χέρι σου στα χέρια των φτωχών, άγγιξες την ίδια την κορυφή τού ουρανού, γιατί Αυτός πού κάθεται εκεί Αυτός παίρνει την ελεημοσύνη.

Αν υψώσεις τα χέρια άκαρπα, σε τίποτε δεν ωφελήθηκες.» ❑

Το φλουρί του φτωχού

Του Παύλου Νιρβάνα

Πώς έρχονται τα πράγματα καμιά φορά!
Ο πατέρας μου, όρθιος μπροστά στο αγιοβασιλιάτικο τραπέζι, έκοβε την πίτα, ονοματίζοντας κάθε κομμάτι ξεχωριστά, πριν κατεβάσει το μεγάλο μαχαίρι του ψωμιού. Αφού έκοψε το κομμάτι του σπιτιού, των αγίων, το δικό του και της μητέρας μου, πριν αρχίσει να κομμάτια των παιδιών, σταμάτησε, σα να θυμήθηκε κάτι.

- «Ξεχάσαμε», είπε, «το κομμάτι του φτωχού. Αυτό έπρεπε να 'ρθει ύστερ' από τους αγίους. Ας είναι όμως. Θα το κόψω τώρα και ύστερα θ' αρχίσω τα παιδιά. Πρώτα ο φτωχός». Κατέβασε το μαχαίρι.

- «Του φτωχού...» ονομάτισε.

Έπειτα ερχότανε το δικό μου κομμάτι, που ήμουν ο μεγαλύτερος από τα παιδιά. Καθώς τραβούσε όμως το κομμάτι του φτωχού, για να κόψει το δικό μου, το χρυσό φλουρί κύλησε απάνω στο τραπεζομάντιλο. Το κόψιμο της πίτας σταμάτησε. Κοιτάζαμε ο ένας τον άλλον, κι ο πατέρας όλους μας.

- «Ποιανού είναι τώρα το φλουρί;» είπε η μητέρα μου. «Του ζητιάνου ή του Πέτρου; Εγώ λέω πως είναι του Πέτρου».

Η καημένη η μητέρα. Το είχε καημό να μου πέσει εμένα το φλουρί, γιατί ήμουν άτυχο παιδί. Ποτέ μου δεν είχα κερδίσει τίποτε.

- «Ούτε του ζητιάνου είναι», είπε ο πατέρας μου, «ούτε του Πέτρου. Το σωστό σωστό. Το φλουρί μοιράστηκε. Ήτανε ανάμεσα στα δυο κομμάτια. Καθώς τα χώρισε το μαχαίρι, έπεσε κάτω. Το μισό είναι του ζητιάνου, το μισό του Πέτρου».

- «Και τι θα γίνει τώρα;» ρώτησε στενοχωρημένη η μητέρα μου.

- «Τι θα γίνει;...» συλλογιζόμαστε κι εμείς.

- «Μην πονοκεφαλάτε...» είπε ο πατέρας.

Άνοιξε το πορτοφολάκι του, έβγαλε από μέσα δύο μισές χρυσές λίρες –το χρυσάφι τότε δεν είχε κρυφτεί ακόμα– και τις ακούμπησε στο τραπέζι:

- «Να τι θα γίνει. Αυτή φυλάχτε τη να τη δώσετε στον πρώτο ζητιάνο που θα χτυπήσει την πόρτα μας. Είναι η τύχη του. Η άλλη μισή είναι του Πέτρου».

Και μου την έδωσε.

- «Καλορίζικη! Και του χρόνου, παιδί μου. Είσαι ευχαριστημένος;»

Ήμουν και με το παραπάνω. Η ιδέα, μάλιστα, πως είχα συντροφέψει με το ζητιάνο με διασκέδαζε πολύ.

- «Θα του τη δώσω εγώ, με το χέρι μου...» είπα.

Γελούσαμε όλοι με την παράξενη τύχη μου. Τα άλλα παιδιά με πειράζανε: «ο σύντροφος του ζητιάνου». Μονάχα ο πατέρας μου δε γελούσε. Εκείνος με τράβηξε κοντά του, με φίλησε και μου είπε:

- «Μπράβο σου. Είσαι καλό παιδί».

Το άλλο πρωί, μόλις ξυπνήσαμε, χτύπησε η πόρτα. Κάτι μου 'λεγε πως ήταν ο ζητιάνος, που έφτανε βιαστικός να πάρει το μερίδιό του. Έτρεξα στην πόρτα, με τη μισή λίρα. Ήταν ένας γέρος ζητιάνος με κάτασπρη γενειάδα, γειρτός από τα χρόνια. Και μουρμούριζε ευχές τρέμοντας από το κρύο.

- «Πάρε, παππού...» του είπα.

Ο γέρος, που δεν έβλεπε καλά και που του είχε γυαλίσει, φαίνεται, παράξενα από μακριά το χρυσό νόμισμα, το 'φερε κοντά στα μάτια του, για να το κοιτάξει καλύτερα. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως κρατούσε χρυσάφι στα χέρια του τον καιρό εκείνο, που όλοι δίνανε στους ζητιάνους δίλεφτα και μονόλεφτα.

- «Τι είν' αυτό, παιδάκι μου;» με ρώτησε. «Δυάρα γυαλισμένη;»

- «Μισή λίρα είναι, παππού...» του είπα. «Πάρ' τηνε. Δικιά σου είναι».

Ο καημένος ο ζητιάνος δεν ήθελε να το πιστέψει:

- «Μήπως έκανες λάθος, παιδάκι μου; Για ρώτησε τους γονιούς σου. Δεν έχω όρεξη να με παίρνουνε στις αστυνομίες για κλέφτη, μέρα που είναι».

Του εξήγησα με τι τρόπο είχαμε μοιρασθεί το φλουρί της βασιλόπιτας. Ο γέρος έτρεμε τώρα περισσότερο. Μα έτρεμε από τη χαρά του. Σήκωσε ψηλά τ' αρρωστημένα του μάτια και είπε:

- «Ο Θεός είναι μεγάλος. Να ζήσεις, παιδάκι μου, να σε χαίρονται οι γονείς σου. Και ο Θεός να σ' αξιώσει να 'χεις πάντα όλα τα καλά, να τα μοιράζεις με τους φτωχούς και τους αδικημένους. Την ευχή μου να 'χεις».

Μου 'δωσε την ευχή του, σήκωσε πάλι ψηλά, κατά τον ουρανό, τα αρρωστημένα του μάτια και κατέβηκε, με το ραβδί του, τη σκάλα.

Έτσι τέλειωσε η ιστορία του φλουριού της βασιλόπιτας εκείνη τη χρονιά. Από τότε πέρασαν πολλά χρόνια. Μα από τότε, όσες φορές δίνω μια βοήθεια σ' ένα φτωχό, συλλογίζομαι: Τάχα εγώ μοιράζω τα λεφτά μου με το φτωχό ή ο φτωχός μοιράζεται τα λεφτά του μ' εμένα; Αυτό δεν μπορούσα να καταλάβω ούτε τότε, που μοίρασα με τον παλιό ζητιάνο το φλουρί της βασιλόπιτας. □

(Απόσπασμα χριστουγεννιάτικου διηγήματος του Παύλου Νιρβάνα).

« Το καλό βιβλίο !!! »

Στο Μεσολόγγι ζούσε μία ευλαβής γυναίκα, ονόματι Βασιλική (Κούλα την φώναζαν), παντρεμένη με τον Δημήτριο, ψαρά στο επάγγελμα. Ήταν και οι δυο πολύ πιστοί και πολύ απλοί άνθρωποι. Όταν η Βασιλική ήταν νέα, την ημέρα των Θεοφανείων «είδε τους; ουρανοί ανεωγμένους» και τούς Αγγέλους τού Θεού να ψάλλουν. Γι' αυτό έλεγε: «Αυτή την ημέρα μη φεύγεις από την εκκλησία, έστω και αν καίγεται το σπίτι σου, γιατί ανοίγουν οι ουρανοί».

Το σπίτι πού κατοικούσαν ήταν Ισόγειο και για πάτωμα είχε τσιμέντο, Όταν έβρεχε γέμιζε νερό πού έφθανε τα είκοσι εκατοστά. Είχαν τοποθετήσει πέτρες για να πατάνε και με ένα “γκιούμι” άδειαζαν το νερό. Το χειμώνα δεν έστρωναν κουρελούδες για να έχουν λίγη ζέστη, γιατί μούσκευαν από τα νερά. Αλλά μέσα σ' αυτό το παγωμένο σπίτι η καρδιά τους χτυπούσε πολύ ζεστά για τον Χριστό και τα πρόσωπα τους ήταν πάντα χαρούμενα και ειρηνικά. Η θεία Χάρι τούς φύλαγε και δεν αρρώσταιναν.

Είχαν στο σπίτι τους μία εικόνα της Παναγίας θαυματουργή, μπρος στην οποία άναβαν ακοίμητο καντήλι και εκεί έκαναν τις προσευχές και τις μετάνοιες τους. Στην Εκκλησία πήγαιναν πάντα Κυριακές και εορτές.

Όταν κοιμήθηκε ο Δημήτριος, η σύζυγος του Βασιλική άρχιζε να μοιράζει τα υπάρχοντά της. Κράτησε μόνο τα απολύτως απαραίτητα και τα υπόλοιπα τα έδωσε ελεημοσύνη. Άδειασε το σπίτι της. Γύριζε με το Ευαγγέλιο στη μασχάλη και το διάβαζε ευκαίρως – ακαίρως με πολλή ευλάβεια. Από την σύνταξη της κρατούσε ένα μικρό μέρος για τις ανάγκες της και τα υπόλοιπα τα μοίραζε στους φτωχούς. Την ρωτούσε ο γιός της τί τα κάνει τα χρήματα, και αυτή απαντούσε: «Τα ξόδεψα, παιδί μου».

Μία Κυριακή πήγε κατά τη συνήθεια της στην Εκκλησία και κοινώνησε. Όταν επέστρεψε και έφθασε έξω από το σπίτι της κατάλαβε ότι έφθασε το τέλος της. Εκεί μπροστά στην πόρτα του σπιτιού γονάτισε, έκανε τον σταυρό της και φώναξε τη νύφη της πού έμενε δίπλα, λέγοντας της ότι πεθαίνει. Και έτσι γονατιστή και σταυροκοπημένη παρέδωσε το πνεύμα της στον Κύριο τον όποιον τόσο αγάπησε από τά νειάτα της και τήρησε πιστά τις εντολές Του.'

Εκοιμήθη περίπου το έτος 1970. Όταν έγινε γνωστή η κοίμησή της γέμισε το σπίτι της φτωχούς ανθρώπους. Ό ένας έλεγε «έμενα μού έδωσε κουβέρτα, Θεός χωρέσ' την», ό άλλος έλεγε «μού έδωσε πιάτα», ό άλλος «ποτήρια», ό άλλος «χρήματα». Έτσι αποκαλύφθηκε μετά την κοίμηση της πού πήγαιναν τα πράγματα και τα χρήματα της.

Όσο ζούσε την επισκεπτόταν ή αδελφή της Γεωργία με τον εγγονό της. Ή συμβουλή της ήταν: «Να διαβάσεις, παιδί μου, Ευαγγέλιο. Αυτό είναι το καλό το βιβλίο». □